

Andrew Miller (1810-1883)

Provenind din satul Kilmaurs Ayrshire (Scoția), Andrew Miller s-a născut la 27 ianuarie 1810. De tânăr a intrat la firma Smiss Anderson et company, în Glasgow, pe care mai târziu a și preluat-o. Aceasta a devenit ulterior Miller Sohn et Torrance. Fiul său, Thomas B. Miller, de asemenea un slujitor al Domnului, a fost cel care avea să preia conducerea firmei.

În timp ce reprezenta firma sa, Andrew Miller era predicator profan al unei comunități baptiste din Londra, pentru care construisese el însuși capela. Dar aproape jumătate din timpul său era preocupat cu altceva decât cu predicarea în capela sa din Londra și anume ajuta la lucrările de evanghelizare din diferite localități.

După cum relata el însuși, Andrew Miller a fost invitat în acest timp de un credincios să participe la o oră biblică care se desfășura în fiecare săptămână în casa acestuia. A primit invitația, dar, fiind complet străin de felul cum se desfășurau astfel de adunări, a mers acolo în costum de seară și, spre mirarea sa, a constatat că era singurul musafir îmbrăcat astfel. S-a servit întâi o gustare în sala de mese, după care, în sufragerie, a avut loc cercetarea Cuvântului: întâi rugăciune, apoi citirea unui capitol din Sfânta Scriptură, urmată de o discuție vie în care se explicau adevărurile Bibliei.

Descoperind că toate aceste adevăruri îi erau încă străine, Andrew Miller nu s-a mai gândit cum să arate mai bine îmbrăcat, ci a hotărât să participe și la următoarea oră biblică, dacă gazda l-ar fi invitat din nou. Așa a și fost, astfel că, în timp ce frecventa săptămână după săptămână aceste ore, învăța tot mai mult adevărul minunat al lui Dumnezeu, marile Lui hotărâri și înțelegea tot mai mult dragostea și harul divin în lucrarea de mântuire. Astfel a ajuns ca într-o duminică a anului 1852 (sau 1853) să transmită comunității din care făcea parte că nu mai poate fi predicator. Începând cu prima săptămână ce avea să urmeze voia să se adune numai împreună cu aceia care căutau să adeverească și să recunoască temeiul Bibliei, în străngerile în Numele Domnului Isus. Cea mai mare parte din comunitatea din care făcea parte au hotărât în următoarea duminică să se adune de acum pe temeiul unității trupului Domnului Hristos, în separate de ce este rău. Din acel moment, Andrew Miller începea să ocupe un loc din ce în ce mai prețuit între frații cu care avea să fie de atunci în părtășie.

Era un evanghelist cu o inimă plină de dragoste față de cei pierduți și un instrument spre întoarcerea la Dumnezeu a multor oameni, tineri și vârstnici. De cele mai multe ori când vestea Evanghelia, lacrimile îi brăzdau obraji, mai cu seamă când vorbea despre dragostea Domnului Isus și când voia să trezească conștiința ascultătorilor săi. Era foarte necăjit văzând cât de puțin interes pentru Evanghelie era în multe adunări pe care le vizita. Vorbitor deosebit de talentat, Andrew Miller îi captiva atât de mult pe ascultătorii săi, încât aceștia puteau să-i asculte conferințele timp îndelungat fără să obosească. Din acest motiv el s-a numărat printre cei mai dotați presbiteri.

A fost un prieten apropiat al lui C.H. Mackintosh cu care, începând din 1858, a editat cotidianul lunar „Things New and Old” (Lucruri noi și vechi). În acest periodic, care a constituit o sursă de binecuvântare pentru mulți oameni, i se prezenta celui credincios adevărul simplu și clar și în același timp într-un fel plin de dragoste. Lui îi datorăm recunoștința pentru aceea de a-l încuraja pe C.H. Mackintosh să-și aștearnă în scris gândurile asupra celor cinci cărți ale lui Moise, el însuși scriindu-i un cuvânt de introducere la acestea și finanțându-le în mare parte tipărirea.

Cea mai cunoscută scriere a lui Andrew Miller este „Istoria Bisericii”, lucrare în trei volume, care a fost tipărită în limba germană în anul 1888. A mai scris o lucrare sintetică despre începutul, evoluția și mărturia așa-numiților „frați” și, de asemenea, îi sunt cunoscute scrierile: „Gânduri privind Cântarea Cântărilor” și „Gânduri privind Psalmii 84 și 23”.

Andrew Miller a fost un prieten apropiat și al lui John Nelson Darby. Când acesta se afla deja pe patul de moarte, se interesa zilnic de starea sănătății prietenului său Andrew Miller, care era bolnav grav în Bournemouth. După plecarea lui J.N. Darby, aproximativ un an mai târziu, pe 8 mai 1883, avea să plece la Domnul și Andrew Miller. Lucrase mult pentru Domnul, și, la sfârșitul vieții lui pământești, a trebuit și să sufere mult. Când, la capătul drumului său, a privit încă o dată, din prezent, spre trecut și spre viitor, a rostit cu convingere, din adâncul sufletului, cuvinte impunătoare:

„Nimic nu are valoare decât singur Hristos!”